

Wõta ja loe!

№ 3. — VII. aastakäik.

Evangeeliumi imewägi.

Aastal 1789. puhkes ühe inglise laewa madruste seas mätskapteni wastu. Nad panid kapteni paati ja jätsid ta ühinda merele, ise purjetasid laewaga Tahiti saarele. Seal weetsid nad sõbustewat ja paha elu, ja asusid siis, et karistuse eest põgeneda, 6 tahiitlastest mehe ja 12 naise seltsis Pitcairn nimelisele saarele. Kuid, et nad olid jumalafartmatud, siis jattusid nad ifestkis riidu ja aasta pärast olid kõik muud tsefud, peale ühe, kelle nimi oli Adams. Selle wahapeal oli sündinud lapsigi, kes kaswajid päris karistamatult ja meelikut.

Kord Adams, waadates järele oma asju, milliseid oli foonud laewalt saarele, leidis nende asjade hulgast Piibli ja palweraamatu ja seal Sumala sõna fungis ta südamesse. Südametunnistus ärtas ja ta taebas wärisedes: „Kas on weel olemas mingit lootust seesugusele mehele, kui mina olen?“ Seesuguses olekus jattas ta lugemist kuni ta pilk kiindus sõnadele: „Nii tõesti kui ma elan, ütleb Issand Jehoowa, ei ole mul hääd meelt hõela surmast, waid sellest, et hõel pöördub omalt pafuteelt ja elab.“ Hejel. 33:11.

Ei tahaks, et mur hing oleks mu oma käes. Kui see nii oleks, oleks jaatan seda juba ammu ära riisunud nagu kormekokas jäne-

Rõõmupisarad hakkasid walguma mööda palgeid, kui ta luges neid sõnu ja leidis muidki samamõttelisi kirjakohi. Ta langes põlwili, tunnistas Sumalale oma pafud ja omas rahu, uskudes ning wastu mõttes Sumala armu Seesuges Kristusjes.

Nüüd algas saarel hoopis teisjuline elu. Sinna ehifati kool, kus see endine mäsfaja mees, kelle juust oli aina kuuldud wandesõnu, õpetas noori lugema, kirjutama ja austama Loojat ning õnnistegijat. Piibel jai nende elu juhtnõõriks. Pühapäewiti peeli jumalateenistust. Adams luges juttu seeraamatust mingi peafüki, kõneles ise ning õpetas wanu kui noori. Wähehaawal muutus kõik teisjeks. Sumalatu elu hakkas saarelt kaduma ja selle asemele tuli kord ja hoolas töö. Saar muutus õitsewaks ka wälispidijelt, majanduslikult. Sumala õnnistus tuli neile oaks.

Elus wõime leida uuesti ja uuesti jün ja seal imelisi tõendusid, milline wägi on Piibilil ja jumalafartlikul elul, ning kuidas paff ja jumalafartmatufus on nii ühikijiku kui kogu ühiskonna huhtafus.

Jepoja. Kuid Hää Karjase käest ei jaa seda riisuda ei jaatan ega teegi muu.

Luther.

Selge aften.

Nädalapäewad tunduvad mulle nagu suitsutuba, milles pühapäew on aknaks, mille kaudu wälja wõib waadata kaugesse maailma, ja isegi kuni igawikku. Warem palusime meie: Andke hingele pühapäew! Täna hüüame me: Andke pühapäewale hinge! Ta pole mitte ükspäinise puhkewa, ta peab enam olema. Nädal on pime kõrb, pühapäew Safobi reedel, mida mööda inimjüdamed wõiwad taewa poole tõusta.

Nii ütleb Rosegger. Kui wahesed mõistawad seda. Kuidas on pühapäew paljudesse muutunud eriliseks patutegemise päewaks. Sel päewal patustakse wõib olla seitse korda rohkem kui argipäewadel. Sel päewal on hukatuse wärawad pärani lahti ja mitmesuguste lõbustuste kaudu meelitatakse inimesi sealt sisse. Wahesed, kes mõtlewad weel oma suremata hinge farwidusetele. See on waejelapse ojas ja suremas.

Sumal on tänapäewa kristlase elus wäljalülitatud. Elagu ta kui tahab kiriku müüride wahel ja palwelases, kuid ärgu fulgu ta segama meie elumaitsemisi ja ärielu. Kiriku kirjade järele wõime kuuluda kristlaste hulka, kuid südame laadilt ja igapäewases elus astume hingewaenlase marjifatis.

Kuid kõik need pühapäewad taebawad ford meie peale Sumala ees. Kuidas weetsime neid? Mida tegime sel päewal oma hinge heaks? Mida tegime Sumala riigi ülesehitamiseks? Palju sai Sumal meie elust? Kõrksmit sai oma kroonid, kinoomanik wõttis oma, teatrikasjasse läks oma oja, tantsupidu pilek läks maksma nii ja nii palju — kõik said — maailm ja hingewaenlane said su aja ja jõu — mida sai Sumal sinust? Omegi oleme tema loodud ja kohustatud kuuluma temale ja teenima teda kõige mis meil on.

Waaria õigest küljest.

„Sumala waipa peab õigest küljest waatama.“ Kuidas küll meie poolel näiwad kõik need lõngad korratult ja mõttetult risti ja põiki olewat — täielik wirr-warr. Kuid pööra waip teine pidi, siis näed ja suurepäralise kujutuse, toredais wärwes — üks lõpetatud imekaunis pilt seisab su ees. Nii saab see ka olema, kui me ford ülewalt poolt, igawestest ajast, Sumala teesid ja teesid rahwaste ja üksikute Sumalalaste elus wõime näha, mis meile tänapäew näib nii mõistatuslik ja segamini.

Seal ülevalt on meie filmade ees awatud kogu Sumala maailma walitsemise pilt, ja täis imesawaf autartust waatame seal seda suurepäralist Sumala meistri tööd. Ja seal näeme, et kõik näilisel mõttetult lõngade ristlemine annab aulise lõpptulemuse. Ja kui me seda armu omame juba siin tõusta usu kõrgusele, siis wõime juba nüüd näha seda Sumala ettenägelikuse ja farga juhtimise koostöla nii et me jüda ta rahustes waitib ning usaldab waitself seda suurft meistrit, et ta kõik lasseb tulla meile kajuks.

Gestpalve ja patt.

Keegi pühapäevafooliõpetaja märkas, et üks ta endistest õpilastest oli hakanud harrastama hasartmängu. Ta manisises poisji loobuda sellest hädaohlikust viisist.

„Kui te aina olessite minu juures, võiksin küll loobuda sellest,“ vastas mängija.

„Teadagi ei saa ma aina olla su juures, kuid ülle mulle, mis ajal on sul viisiks mängida.“

„Oo, see sünnib igapäev lõuna vaheajal kell 1.“

„Hää,“ vastas õpetaja, „iga

päev, kui kell lööb 1, tahan ma paluda su eest.“

Mädal hiljem noormees tuli oma õpetaja juure. „Ei taha enam mängida,“ ütles ta. „Proovisin seda eile, kuid see ei õnnestunud. Mõtlesin, milline suur häbi see on, et Teie palute minu eest, kuna mina istun mängupõrgus ja nii enam ei võinud jaffata.“

Mõtelsigem meie oma poolt kuulatusse heffil, et Issand Teesus palub meie eest. Siis muutub patt meile jõleduseks.

Ratille.

Moody autobiograafia.

Moody oli koostanud oma elupäewil enda eluloo. See on lühike, kuid paljuüflew:

„Ühel päewal loete ajalehtedest, et D. L. Moody ida Northfieldist on jurnud. Kuid ärge uskuge seda. Sel heffel olen elawan ku tunagi warem. Olen asunud kõrgemale, see on kõif. Olen üle kolinud sellest sawimajast elamusse, mis juremasu, ihusse, mida surm ei saa puutada, mida patt ei saa määrada, ihusse, mis on Tema ärasjetaatud ihu jarnane. Mina sündisin

lihasse a. 1837. Waimust sündisin a. 1856. See, mis lihast on sündinud, surgu; see, mis Waimust sündinud, elab igawesti.“

*

„Waitselt sünnib kõif, mis on suur.“

„Mees, kes woolib kauni firwewarre ja naine, kes jobifab tenu äärefriipe waibale, on ligemal kaunidusele, kui see, kes sellifab meile iluduse igawesti jeadusi, kuid ei jafsa teha wäifsematti kaunist fööd.“

Prof. Hollo.

Mõtlemisets.

On kolm suunda, kuhu poole wõime pöörata oma waate: jisepoole, wäljapoole ja ülespoole. Kui tahad jaada rahufuks, siis waata oma jiseelule; kõifuwaks ja ebakindlaks jaad, kui waafad inimeji oma ümber. Rahu jaa-

wutamisets pööra pilgud üles Teesujele.

„Arstiteadus ja hääfegewus wõi waeste hoolefanne meeldiwad Sumalale palju enam kui kiriklikud jumalateenistused“ oli festaegele waga aadlimehe Arnaud de Willeneurwe weene.

Laulud.

Viisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Sehoowa foja õued On imeilusjad, Seal kallid armulilled Nii
fenast õitsenud; Ma siina ikka lähen Nii hea meelega, Siin
viibida ma tahan Sumala lastega.

Oh fulge kõik ja maitste Kui hea Issand on, Ta ette maha
heitte Siin on see armu troon; Ses mäsawas maailmas On
kõik nii fühine, Sehoowa foja õues On rahu rohkesti.

See on üks ustav ja kindel sõna Ja kõige vastuvõtmise väärt,
Et Jeesus Kristus maailma tulnud Patusi äralunastama.

Patusi seast ma tõest' olen See kõige juurem, Siin ilma peal,
Mull' lapse õigus ja armu andud Jeesuse läbi, au Sumalal!

(Tall. k. 9).

Riida Jeesust, mu hing! Tema päästnud on sind; Ma, kes olin
üks ori, nüüd olen ta wend.

Roor: Halleluuja, au ja kiirus! Halleluuja, aamen!
Halleluuja, Issand Jeesus! Su oma olen!

Olin roojane küll, Armu andis ta mull', Nüüd mu wara ja
riffus on Sumala Tall.

Talle weres ma nüüd Leian armu ja hüüd, Kristijambas ta
maksnud mu pafud ja jüüd.

(Tall. k. 1).

Tahwad kiufatused ikka Pafule sind sundida, Ära meelt siis
ära heida! Wõta järgest paluda. Jeesus peab waimus sõprust
Oma armu lastega, Tema funneb ta ju nõfrust, Kõik ta ette
weerefa!

(Tall. k. 163).

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Beeter Sint. „Wõta ja loe“ hind ä 2 senti,
10 tükki — 15 senti. Ilmus 1 x kuus. Makob aastas 30 f. 1/2 a. 20 f., wälja-
maale 60 f. aastas. Tellige, lewitoge ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks,
tellimisi ja laastõid jaata toimetaja aadressil — Päifele 5-7, Tallinn Tel. 446 -22
raha laata posti jooksuale arwele nr. 353.

Ilmunud 3. II 1938.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, Rataskaevu 6, tel. 450-67.

EP 1276